

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.807 van 24 april 2018
in de zaak A. 224.538/XIV-37.639**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hajarpi Chatchatrian
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Langestraat 46/1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 14 februari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 197.638 van 9 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 20 februari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het “consistentiebeginsel” zijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter ten onrechte geen schending van het

voornoemde beginsel zou hebben vastgesteld, houdt niet in dat dit rechtscollege de inhoud van één van die beginselen zou hebben miskend.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Verzoeker acht artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvankelijk bestreden beslissing, waarin zou zijn gesteld dat er geen bewijs is voor verzoekers aanwezigheid op het grondgebied in de periode 2000-2009, niet heeft vernietigd alhoewel zij strijdig zou zijn met een beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken van 26 januari 2011, waarin wordt vermeld dat verzoeker sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België vertoeft en het bewijs van een duurzame verankering in België heeft geleverd.

Naar luid van artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft “in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt”. Deze bepaling bevat geen criteria om de machtiging tot verblijf al dan niet toe te kennen en het bestuur beschikt wat dat betreft over een discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt niet in dat het bestuur verplicht zou zijn om steeds een machtiging tot verblijf toe te kennen indien de door de aanvrager aangevoerde elementen van lokale verankering bewezen zijn. Dit artikel bevat evenmin een bepaling die het bestuur verbiedt om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf.

Verzoeker gaat voorbij aan de motieven in de aanvankelijk bestreden beslissing dat zijn voorgehouden verblijf niet als grond voor regularisatie kan worden aanvaard omdat hij “zich al die tijd bewust [heeft] genesteld in illegaal verblijf” en “geen enkele verblijfsaanvraag [heeft] ingediend tot de aanvraag 9bis d.d. 21.01.2010 om tijdens deze periode zijn verblijf te wettigen” en “evenmin [...] zijn aanwezigheid [heeft] kenbaar gemaakt aan de bevoegde instanties”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook zonder schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vaststellen dat verzoekers argumentatie is opgebouwd rond de brief van de dienst Vreemdelingenzaken van 26 januari 2011 waarin wordt gesteld dat verzoeker het bewijs levert van een duurzame lokale

verankering doch dat de verwerende partij ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat uit de brief van 26 januari 2011 “niet [volgt] dat de verwerende partij hierbij aangaf dat zij van oordeel was dat deze lokale verankering volstond om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden toe te kennen”. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing citeert dat “geen enkele getuigenverklaring stelt betrokkene te kennen sinds 2000”, merkt hij nog op dat “ook uit het schrijven van de verwerende partij van 26 januari 2011 [...] niet [kan] worden afgeleid dat zij het verblijf van verzoeker in België sinds 2000 erkent”.

Waar verzoeker van oordeel is dat de aanvankelijk bestreden beslissing onwettig had moeten worden verklaard omdat zij strijdig is met de inhoud van de voornoemde beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken van 26 januari 2011, blijkt verder dat verzoeker niet de schending van de bewijskracht van akten overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek opwerpt noch voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft opgeworpen. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten te treden en hij vermag dus niet de bewijswaarde van getuigenverklaringen versus andere elementen te beoordelen.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig april tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams